

жеше нито да говори, нито да плаче: сякаш нкой го стисна за гърлото.

Не искаха да чете! Че за какво купи той нова читанка? И толкова много сълзи проля за нея! А и дядо му без тютюн остана. Лош е, лош неговият учител, щом не иска да чете! . . . Да би искал книжаря да приеме читанката обратно и да върне парите! Ала. . . тя е вече разрязана.

И Боян, наскърбен дълбоко и замислен, се върна в къщи. Тоя ден той не се събу бос и не отиде на реката.

Рано на следната утрина, като сянка се измъкна той и излезе. Дори и не се изми. Там, до реката, имаше ковачница. До вечерта неуморно дърпа той синджира на тежкото духало като чираче и спечели един лев. Баба си излъга, че е играл с другари та се е осаждил.

Вечерта Боян скришом пхна в торбата на дядо си един пакет тютюн.

Когато на другия ден дядо му се завърна от работа и запитал кой е турил тютюн в торбата му, Боян го дръпна на страна и само на него откри своята тайна. Дядо му го прегърна, помилва русите му коси и две сълзи се протърколиха по изпитите му и набръчкани старчески бузи.

Боян Надин

